

Något att hoppas på för den som inte kan förändra sig själv

Denna predikan hölls i Korskyrkan, söndagen den 8 februari 2009, av Micael Nilsson

Något att hoppas på för den som misslyckats

Temat för min predikan idag är: **”Något att hoppas på för den som misslyckats.”** En av de första frågor jag ställer när jag sitter i mina förberedelser är: Hur ska jag få tag på dig? Hur ska jag kunna motivera dig att lyssna en liten stund? Jag utgår väl från att vi inte är så värst olika. Jag vet hur det är att sitta i en kyrkbänk med hela veckan i ryggen och med en ny på väg. Gudstjänsten problem är aldrig Guds närvaro. Jesus sa, Matt 18:20: *”Ty där två eller tre är samlade i mitt namn är jag mitt ibland dem.”* Problemet är vår närvaro. Du kanske kände dig fokuserad och djupt närvarande när vi nyss lovsjöng. Sådana stunder är nådestunder, där vi verkligen landar och står inför Gud med allt vi är. Men ofta flyger tanken iväg in i annat. Så varför skulle du vilja lyssna till en predikan om ”Något att hoppas på för den som misslyckats”?

Jag tror att det som verkligen skulle kunna motivera dig att lyssna en stund är insikten att också du är en människa som misslyckas ibland.

GUDS DRÖM

Jag ska börja med en underbar bibeltext. Jag brukar kalla den för ”Guds dröm med mänskligheten”, Hebr 8:8-12: *”Se, dagar skall komma, säger Herren, då jag skall sluta ett nytt förbund med Israels hus och Juda hus, ej såsom det förbund jag slöt med deras fäder den dag jag tog dem vid handen och förde dem ut ur Egyptens land. Ty de förblev inte i mitt förbund, och jag frågade därför inte heller efter dem, säger Herren. Detta är det förbund jag skall sluta med Israels hus i kommande dagar, säger Herren: Jag skall lägga mina lagar i deras sinnen och inrista dem i deras hjärtan. Jag skall vara deras Gud, och de skall vara mitt folk. Ingen skall behöva undervisa sin landsman, ingen sin bror, och säga: Lär känna Herren. Alla skall veta vem jag är, från den minste till den störste. Ty jag skall förlåta dem deras orättfärdighet, och deras synder skall jag aldrig mer komma ihåg.”*

Ibland är Bibeln en mycket svår bok. Det beror på att den är ocensurerad. Först läser vi om en vacker värld, där Guds vilja sker. Sedan läser vi om vårt uppror mot Gud, och därefter måste vi läsa om konsekvenserna av detta uppror. Det blir sida upp och sida ner om krig och elände. Då och då bryter ljuset in, som om molnen skingras, och Gud talar. Gud talar om kärlek, försoning och frid. Gud påminner oss om sin vilja. Och här, i Hebr 8, skingras alla moln. Här är det ljus och varmt. Här talar Gud om vad han alltid velat för oss, och vad han en dag ska fullborda. Det är Guds dröm. Det är den vackraste dröm någon någonsin tänkt: Det får vara

slut på stentavlor och hårda religioner, missbrukade av maktmänniskor och falska profeter. Gud är ute efter våra hjärtan. Gud ska förändra våra sinnen. Alla, från den minste till den störst, från den äldste till den yngste, ska själv lära känna Gud.

Men hur ska det bli möjligt?

Gud svarar: *”... jag skall förlåta dem deras orättfärdighet, och deras synder skall jag aldrig mer komma ihåg.”* Det ska bli möjligt... för det finns någonting som heter nåd.

DEN NÖDVÄNDIGA OPTIMISMEN

Historikern John Keegan skriver i en bok med titeln *”The first world war”* om striden vid Somme under första världskriget. Det var en av krigets mest förödande dagar. Han skriver: *”Somme markerade slutet på en tidsålder av nödvändig optimism i engelsmännens liv som aldrig sedan uppstått.”* Det är en dramatisk beskrivning. I århundraden hade man byggt upp det brittiska imperiet. I 1800 talets viktorska England trodde man att hur det förflutna än sett ut skulle framtiden komma att bli bättre. Men John Keegan säger att det dog i skyttegravarna vid Somme. En nation förlorade hoppet, eller som han skriver *”den nödvändiga optimismen”*. Och när hoppet går förlorat slår istället håglösheten och maktlösheten till.

Jag vet inte om John Keegans värdering av slaget i Somme är korrekt, men jag vet att detta sker ibland i människors liv. Plötsligt inträffar en katastrof och vi kan förlora hoppet. Tyvärr har jag under mina snart 30 år i församlingsarbete och under mina 22 år som församlingsspastor sett det ske alltför många gånger. Jag tänker på den gamla bonden i Östergötland som jag lärde mig älska som min vän, som en gång tog över föräldragården och vigde sitt liv åt att bygga upp en av traktens största och bästa gårdar. Men hans son ville inte leva hans liv, utan sålde gården. Det var som slaget vid Somme i hans liv. Han tappade hoppet och blev bitter. Hans livsverk förstördes. Jag såg både honom och frun tyna bort och dö på bara några år.

Ibland har det varit en sjukdom som slagit till oväntat.

Någon gång har det tyvärr varit en riktigt tragisk församlingserfarenhet. Kanske var det människor som långtat, bett och förberett sig för församlingstjänst, men kommit in i sammanhang där de i det närmaste avrättades.

Jag har också träffat unga människor som gett sig in i överhettade väckelserörelser, som kvaddat p.g.a. av maktmissbruk och haft förtvivlade samtal med dem som inte längre vågar ge sig till nästan någonting.

Det har kunnat handla om dödsfall och plötslig sorg och om mycket annat.

Men svårast av allt är det egna misslyckandet. Svårast är det egna sveket. Svårast är att vara tvungen att erkänna att det var jag som svek, kanske mina vänner, min hustru eller make, barnen, ja t.o.m. Gud... och mig själv.

Något att hoppas på för den som inte kan förändra sig själv

Denna predikan hölls i Korskyrkan, söndagen den 8 februari 2009, av Micael Nilsson

VAD GÖR MAN NÄR MAN MISSLYCKATS?

Den bästa bibelberättelse jag vet om det är berättelsen om Petrus. Bibeln säger att Petrus lovade Jesus: - Jag ska aldrig svika dig. Om än alla andra gör det, sviker jag aldrig. Men Petrus svek. Och han gjorde det på ett ynkligt sätt. Petrus svek när Jesus behövde honom som mest. Och han gjorde det inte i ett romerskt förhörssrum, utan vid en lägereld när en kvinna frågade om han kände Jesus. Och Petrus svek inte bara en gång. Han svek om och om igen. Det kunde vara slutet av berättelsen om Petrus. - Petrus var en svikare. Nu får vi söka en ny föreståndare för den första kyrkan. Men så blev det inte. För det finns någonting som heter nåd.

Och så här beskriver Bibeln vad som hände när Petrus svikit, Luk 22:61-62: *"Då vände sig Herren om och såg på Petrus, och Petrus kom ihåg detta som Herren hade sagt till honom: "Innan tuppen gal i natt har du förnekat mig tre gånger", och han gick ut och grät bittert."*

Det här är vändpunkten. Men hur såg den egentligen ut? Började det med att Petrus grät bittert?

Nej... det började med att Jesus såg på Petrus.

För om Gud skulle vända bort sitt ansikte från oss skulle vi inte ångra oss. Men vår ånger är nödvändig. En människa som ångrar sig har börjat resa sig upp. Och vi ångra oss för att Gud söker oss. Gud vänder sitt ansikte till oss och väcker vårt samvete till liv.

Och där börjar all verklig upprättelse. Jesus kallar det att omvända sig. Varför? För att vi har vänt oss bort från Gud och är på väg bort från Gud mot en evighet utan Gud. "Omvänd er" är en älskande Faders röst, och betyder: - Vänta, gå inte bort, kom tillbaka.

Vill du bli upprättad ur dina misslyckanden måste du därför först våga möta dem. Som Petrus fick ta tid med sina bittra tårar fick också kung David göra det. För David, den fantastiske David, kungen, jättedödaren, psalmförfattaren David svek Gud, tog en annan mans hustru och när hon blev gravid, såg David till att hennes man blev dödad i strid.

I Ps 32 beskriver David vad som händer i hans inre när han svikit Gud, Ps 32:3-4: *"Så länge jag teg tynade jag bort. Jag jämrade mig dagen lång, dag och natt låg din hand tung på mig, jag blev som en åker i sommarens torka."* Allt blev torrt och dött. Och då gjorde David som de flesta av oss. Han flyr. Försöker mörka vad han gjort. Så Gud sänder en profet och David avslöjas. Först då är David beredd att möta sanningen. Ps 52 är Davids uppgörelse med Gud, Ps 51:1-12: *"För körledaren. En psalm av David när profeten Natan varit hos honom, sedan David varit tillsammans med Batseba. Förbarma dig, Gud, i din nåd, stryk ut mina synder i din stora godhet. Gör mig fri från all min skuld och rena mig från min synd. Jag vet vad jag har brutit, min synd står alltid inför mig. Mot dig, bara mot dig har jag syndat, jag har gjort det som är ont i dina ögon. Du har rätt när du ställer mig till svars, den dom du faller är rättvis. I skuld är jag född, i synd blev jag till i min moders liv. Du som älskar ett oppriktigt hjärta, ge mig vishet*

i mitt innersta. Rena mig med isop från min synd, tvätta mig vit som snö. Låt mig få höra glädjorop och lovsång, låt den du har krossat få jubla. Vänd bort din blick från mina synder, stryk ut all min skuld.

Skapa i mig, Gud, ett rent hjärta, ge mig ett nytt och stadigt sinne. Driv inte bort mig från din närhet, ta inte ifrån mig din heliga ande. Låt mig åter glädjas över att du räddar, håll mig uppe, ge mig ett villigt sinne."

Det är en så vacker psalm. Bibeln säger om Jesus att han var fylld av nåd och sanning. Han tar dig i handen och ger dig mod att våga möta sanningen för att du sedan ska kunna ta emot nåd. Steg 1 på vägen mot den nya starten är alltså att våga möta sanningen om sitt eget svek.

STEG 2 ÄR ATT FÅ GÅ VIDARE

Evangelisten Markus berättar om en lam man som bars till Jesus. Han läggs på en bår vid Jesu fötter, och det här är vad som händer, Mark 2:5-12: *"När Jesus såg deras tro sade han till den lame: "Mitt barn, dina synder är förlåtna." Nu satt där några skriftlärdar, och de tänkte för sig själva: "Hur kan han tala så? Han hädar ju. Vem kan förlåta synder utom Gud?" Jesus förstod i sin ande vad de tänkte och sade till dem: "Hur kan ni tänka så i era hjärtan? Vilket är lättast, att säga till den lame: Dina synder är förlåtna, eller att säga: Stig upp, ta din bädd och gå? Men för att ni skall veta att Människosonen har makt att förlåta synder här på jorden säger jag dig" - och nu talade han till den lame - "stig upp, ta din bädd och gå hem." Och mannen steg upp, tog genast sin bädd och gick ut i allas åsyn, så att de häpnade och prisade Gud och sade: "Aldrig har vi sett något sådant!"* Mannen blev förlåten och som ett tecken på det gick han vidare.

Illustration: Jag mötte en kristen musiker som berättade. Efter en konsert kom en ung tjej fram för samtal. Hon var förkrossad. Hon hade träffat en pojke och fast hon inte velat hade de legat med varandra. - Vad ska jag göra, undrade hon. Kanske ska jag använda det här svåra, berätta för mina vänner som en varning. De bad en stund och han tänkte: - Nej, så ska hon nog inte göra. När Gud förlåtit måste man också få gå vidare. Han sa det till henne och de bad igen. Och hon upplevde en sådan glädje över Guds nåd. När hon kom hem ville hon ha sin egen bönestund. Hon tog fram sin lilla andaktsbok, ett bibelord för varje dag. Hon slog upp dagens bibelord och läste: - *Dina synder ska jag inte mer komma ihåg.*

För du måste någon gång också resa dig upp och bestämma dig för att gå vidare för att komma framåt. Det är en sak att bli förlåten, men du måste också våga ta emot förlåtelsen och gå vidare ut i livet och frimodigheten igen som en förlåten människa. I Jesajaboken läser vi, Jes 44:22: *"Jag plånar ut dina synder som ett moln, dina brott som en sky. Vänd tillbaka till mig, jag har friköpt dig."*

Något att hoppas på för den som inte kan förändra sig själv

Denna predikan hölls i Korskyrkan, söndagen den 8 februari 2009, av Micael Nilsson

LÄR LÄXAN

Men det finns också ett tredje steg i Guds upprättelse. Nämligen det här: Lär läxan!

Lär dig att du är en svag människa. Du kan inte rädda dig själv, lika lite som du kan lyfta dig själv upp ur en grop som du fallit ner i. Du behöver Gud.

"Vad blir då kvar av vår stolthet?", frågar Paulus i Rom 3:27, och besvarar sin fråga med: *"Ingenting."*

Det är läxan... och den är svår. För Petrus var stolt när han lovade att aldrig svika Jesus. Han trodde att han var bättre än andra. Men han föll, precis som alla andra. Nu fanns verkligen inget kvar av hans stolthet. Och Petrus grät bittert. Men Jesus stämde ett möte till med Petrus, och ställer frågan: - Älskar du mig? För den verkliga upprättelsen är en upprättad kärleksrelation till Gud.

Steg tre. Lär dig läxan. Vilken läxa? Att du behöver Gud. Så Jesus lär oss att be en bön, Herrens bön, en daglig bön. En daglig bön för alla oss som misslyckats och som fortfarande gör det då och då. Kommer du ihåg den?

"Vår fader, du som är i himlen. Låt ditt namn bli helgat. Låt ditt rike komma. Låt din vilja ske, på jorden så som i himlen. Ge oss i dag vårt bröd för dagen som kommer.

Och förlåt oss våra skulder, liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss. Och utsätt oss inte för prövning, utan rädda oss från det onda."

Jesus lär oss att be den bönen dagligen. Inte för att Gud behöver höra den, utan för att du behöver be den. De fyra första satserna handlar om Gud, om Guds rike och om Guds vilja. Varför? För att vi är så inkrökta i oss själva att vi behöver särskild, och daglig, hjälp med att lyfta blicken från oss själva. Det handlar om Gud. Han är din Fader. Han är din Frälsare. Han är din Hjälpare. Inte du.

Därefter får du be för bröd, d.v.s. diet du behöver för din dag. Sedan kommer din andliga hygien. Du får be om förlåtelse, och kanske be om hjälp att förlåta. Är du färdig nu? Nej, du behöver också be om beskydd, om räddning från allt ont som lurar, både utanför oss och inom oss.

AVSLUTNING

Det finns något som heter nåd. Efter en jobbig undersökning, men med positiva besked gick jag in i sjukhuskyrkans andaktsrum på Sahlgrenska i Göteborg. Jag satte mig ner i en skön fåtölj och tog ett litet häfte från bokstället. Jag läste på baksidan och träffades av några få men goda ord. Orden var ett citat av Francois Mauriac, fransk nobelpristagare i litteratur 1952.

Orden löd: "Det är hemligheten med nåden: det är aldrig för sent." Det kunde ha stått som en undertext under ett gammalt fotografi taget på torget i Jerusalem den första pingstdagen föreställande den Petrus som en gång förnekat och svikit, men som nu träder fram inför hela Jerusalem med sitt vittnesbörd

om Jesus. För "det är hemligheten med nåden: det är aldrig för sent."

För Jesus lämnade inte himlen för att födas på den här jorden, och för att dö på ett kors bara för våra parkeringsböter, och våra små snedsteg. Han kom för att fullständigt revolutionera förutsättningarna för våra liv, för att förlåta oss också våra mest skamfulla handlingar och för att upprätta oss helt, d.v.s. till ny frimodighet, till ny glädje och till nytt liv. Gud tänker bygga en ny slags värld på dessa ord: *"... jag skall förlåta dem deras orättfärdighet, och deras synder skall jag aldrig mer komma ihåg."*